

„Det kan jo være lige meget med Navnet, ikke sandt? Men der er nu ikke saa lidt om det. Det er i hvert Fald *min* Erfaring.“

Ogsaa min! — tænkte Jytte. Hvorfor ikke lige saa godt tilstaa det? Tolv Lispund Kød i Favnen og bagefter korporlig Mishandling under en eller anden Form, Svangerskabets ni Maaneders lange Lidelse, Fødsdens Radbrækning — eller i Mangel deraf Ridepysken. Saadan var Kvindens egenlige Krav til Manden! Det var dette aldrig stillede Begær efter Nedværdigelse, der var hendes Naturs inderste Trang og blev hendes Skæbne.

„Veed du forresten, Jytte, at jeg idag har skrevet til Enslev? Jeg har bedt ham om at gøre mig den Ære at betragte Storeholt som sit Hjem, saalænge han opholder sig her paa Egnen. Jeg maa naturligvis ogsaa gøre en Middag for ham. Maaske i Forening med en stor Aftenfest med Illumination af Haven. Man kan jo ikke gøre for megen Stads af den Mand, og jeg tror, han vil sætte Pris paa det. Middagen har jeg forøvrigt tænkt mig ganske borgerlig. Det er jo ogsaa nødvendigt af Hensyn til Deltagerne. Det bliver jo de demokratiske Foreningers Bestyrelse, Sogneraadsformændene og den Slags Folk. Jeg har tænkt mig: Kold Suppe, Pigvar, Kalveryg, unge Kyllinger og — for Bøndernes Skyld — Karamelbudding. Hvad synes du om Sammensætningen? Eller synes du, jeg hellere skulde stryge Suppen og give Fisken kold i Mayonaise?“

„Jeg forstaar mig saa lidt paa den Slags Ting, John,“ sagde Jytte og rejste sig. „Dersom du ikke har flere alvorlige Ting at betro mig, vil jeg helst gaa ind nu.“

V

Den følgende Eftermiddag sad Jytte alene ude under Kastanjerne. Det var en graa, stille Dag med tung Varme. Hun sad og læste i en Avis, der laa udbredt foran hende paa Bordet. Af og til tog hun et Kirsebær fra en Skaal, førte det langsomt til Munden, spyttede Stenen ud i sin Haand og kastede den bort over Skulderen, altsammen uden at tage Øjnene fra Bladet. I